

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Timofti Vladimir

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de inculpatul Penu Anatolie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Ialoveni din 04 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

Penu Anatolie Iacob, născut la 17.04.1953, originar și domiciliat în or. Cimișlia, str. M. Eminescu, 30.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.11.2014 – 04.06.2015;

Instanța de apel: 08.07.2015 – 12.10.2015;

Instanța de recurs: 21.12.2015 – 30.03.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Ialoveni din 04 iunie 2015, pronunțată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Penu Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3(trei) ani.

Conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei principale pe un termen de probă de 2 (doi) ani.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de Trohin Ana și s-a dispus încasarea de la Penu Anatolie în beneficiul acesteia prejudiciul moral în sumă de 10000 (zece mii) lei, în rest acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

S-a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de Trohin Ana și Curnic Igor către Penu Anatolie privind repararea prejudiciului material, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a pronunța sentința, în fapt, instanța de fond a stabilit că, la data de 11 iulie 2014, aproximativ la ora 19.00, Penu Anatolie, conducând automobilul de model

„Chery Tiggo”, cu nr.î. CM AH 994, pe traseul Chişinău - Hînceşti, segmentul de drum km. 15+930 m., avînd-o în calitate de pasageră pe cet. Moroz Svetlana, ignorînd astfel prevederile pct. 10 lit. b), pct. 45 alin. 1) lit. a), b), d) alin. (2), Regulamentul Circulaţiei Rutiere, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, care stipulează expres că în Republica Moldova vehiculele se conduc pe partea dreaptă a carosabilului în sensul de mers, iar conducătorul de vehicul trebuie să posede cunoştinţe necesare privind conducerea în siguranţă a vehiculului pe drum, înaintea recolonării sau alte schimbări ale direcţiei de mers să se asigure că această manevră va fi executată cu siguranţă şi nu va crea obstacole pentru ceilalţi participanţi la trafic, să conducă în conformitate cu limita de viteză stabilită, ţinînd permanent seama de starea psihofiziologică ce influenţează atenţia şi reacţia, de situaţia rutieră precum şi de dexteritatea în conducere, care i-ar permite să prevadă situaţiile periculoase, iar în cazul în care în limita vizibilităţii apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranţa traficului, neţinînd seama de factorii sus-menţionaţi, inclusiv şi de condiţiile meteo nefavorabile, nu s-a isprăvit cu conducerea automobilului în rezultatul cărui fapt a ieşit pe contrasens, tamponînd astfel automobilul de model „Opel Zafira” condus de către cet. Trohin Ana, care se deplasa regulamentar, avîndu-l în calitate de pasager pe feciorul Trohin Damian.

În urma accidentului rutier cet. Trohin Damian i-au fost cauzat dureri fizice, cet. Trohin Ana conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1736/D din 30.07.2014, i-au fost cauzate leziuni corporale medii şi respectiv cet. Moroz Svetlana în rezultatul accidentului rutier, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2477/D din 01.10.2014, i-au fost cauzate vătămări corporale grave.

3. Împotriva sentinţei au declarat apel inculpatul Penu Anatolie şi avocatul Vladimir Loboda în interesele părţilor vătămate Trohin Damian şi Trohin Ana.

3.1. Avocatul Loboda Vladimir prin apelul declarat a solicitat casarea sentinţei în latura civilă, în partea încasării prejudiciului moral din contul lui Penu Anatolie în beneficiul Anei Trohin a sumei de 10000 lei, cu pronunţarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care să fie admisă acţiunea civilă cu încasarea prejudiciului moral din contul lui Penu Anatolie în beneficiul Anei Trohin, în sumă de 100000 lei prejudiciului moral şi în beneficiul lui Trohin Damian, în sumă de 10000 lei .

În motivarea apelului a invocat următoarele argumente:

- în urma accidentului rutier părţii vătămate Trohin Ana i-a fost cauzată vătămare corporală medie, ea a suportat un şoc major cu privire la soarta fiului, care se afla în calitate de pasager, care după tamponarea automobilelor a sărit prin parbrizul automobilului „Opel Zafira”;

- instanţa de fond nu s-a pronunţat cu privire la încasarea prejudiciului moral în privinţa lui Trohin Damian, care la fel a suferit şoc;

- inculpatul Penu Anatolie, avînd experienţă ca şofer, nu a ţinut cont de condiţiile meteo;

- inculpatul Penu Anatolie nu a prezentat scuzele de rigoare părţilor vătămate şi nu

s-a convins dacă au fost acceptate.

3.2. Inculpatul prin apelul declarat a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie declarat vinovat pentru comiterea infracțiunii art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia în baza art. 90 Cod penal pe un termen de 1 an și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an. Acțiunea civilă înaintată de Trohin Ana de respins ca neîntemeiată.

În motivarea apelului a invocat următoarele argumente:

- pedeapsa stabilită inculpatului este prea aspră, ținând cont că inculpatul nu are antecedente penale, a recunoscut vina integral, s-a căit de cele comise, cauza fiind examinată în baza prevederilor art.364/1 Cod penal, se caracterizează pozitiv, partea vătămată nu are pretenții materiale și morale.

- instanța de fond neîntemeiat i-a aplicat inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare la limita maximă stabilindu-i 4 ani de închisoare cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de 2 ani, deoarece inculpatul urma să beneficieze de o reducere a pedepsei de la 2 ani până la 4 ani 8 luni. Circumstanțe agravante nefiind stabilite în privința sa.

- referitor la acțiunea civilă, consideră că pretențiile părții civile Trohin Ana privind compensarea prejudiciului moral nu este probată nici într-un mod, instanța de fond nejustificat a dispus încasarea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

- este pensionar și mărimea pensiei stabilite este de 1038 lei, astfel că suma încasată de 10 000 lei, este una exagerată în raport cu situația materială și familială a lui.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015, a fost respins ca nefondat apelul inculpatului Penu Anatolie.

Apelul avocatului Vladimir Loboda în numele părților vătămate Trohin Damian și Trohin Ana a fost admis parțial, fiind casată parțial și pronunțată o nouă hotărâre în această parte prin care s-a dispus încasarea din contul inculpatului Penu Anatolie în beneficiul părții vătămate Trohin Ana prejudiciul moral în sumă de 20000 lei.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că examinarea cauzei s-a desfășurat pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală și legalitatea sentinței atacate este verificată sub aspectele de drept: dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

Instanța de apel a constatat că probele administrate în faza de urmărire penală confirmă faptul comiterii infracțiunii prevăzută de art. 264 alin.(3) lit. a) Cod penal, de către inculpat, în această parte sentința nefiind contestată.

Referitor la pedeapsa aplicată inculpatului Penu Anatolie, care este și obiectul apelului inculpatului, instanța de apel a conchis, că prima instanță just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, acordând deplină eficiență art. 61 și art. 75 Cod penal, iar criticile formulate de inculpat prin care se susține că prima instanță greșit a individualizat pedeapsa inculpatului, în opinia instanței de apel au fost

considerate nefondate deoarece, instanța de fond și-a motivat corespunzător soluția.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că toate aspectele expuse, justifică aplicarea pedepsei privative de libertate în limita sancțiunii prevăzută de norma legii penale și contrar solicitării inculpatului, nu se impune micșorarea termenului acesteia, deoarece pedeapsa penală stabilită de prima instanță va contribui la realizarea scopului pedepsei în contextul gradului de pericol social al faptei comise de inculpat, circumstanțelor săvârșirii infracțiunii ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale privind circulația pe drumurile publice și urmările produse, și anume vătămarea corporală gravă a integrității corporale.

Instanța de apel a constatat, că afirmația inculpatului precum că prima instanță nu a luat în considerație personalitatea inculpatului, că acesta a recunoscut vina, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, lipsa circumstanțelor agravante, sunt neîntemeiate, deoarece anume aceste circumstanțe instanța de fond le-a pus la baza stabilirii categoriei și cuantumului pedepsei inculpatului Penu Anatolie, fiindu-i corect stabilită pedeapsa sub formă de închisoare, prin prisma art. 364¹ Cod de procedură penală, în limita sancțiunii prevăzută de norma legală pentru infracțiunea respectivă.

Din aceleași motive expuse supra, instanța de apel a conchis de a respinge și cerința inculpatului privind reducerea termenului de 3 ani a pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Prin urmare, instanța de apel a statuat că, temei pentru aplicarea unei pedepse mai blânde nu s-a constatat, iar pedeapsa, astfel cum a fost individualizată de instanța de fond, corespunde principiului proporționalității și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirii echității sociale, corectării condamnatului, precum și prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnatului, precum și a altor persoane.

Referitor la apelul declarat de avocatul Vladimir Loboda în interesele părților vătămate, instanța de apel a considerat, că acesta parțial este fondat, în partea încasării prejudiciului moral în beneficiul părții vătămate Trohin Ana.

Instanța de apel a reținut, că potrivit materialelor cauzei, în urma accidentului rutier lui Trohin Ana, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1736/D din 30.07.2014, i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fracturi ale laminelor externe de conexiune ale coastelor 1, 11, IV, V, VI, VII pe dreapta, care în circumstanțele indicate condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, în comun, se califică ca vătămare corporală medie.

Aprecierea de către prima instanță a daunei morale în sumă de 10 000 lei, încasată în beneficiul părții vătămate Trohin Ana, instanța de apel a calificat-o ca disproportională cu suferințele fizice cauzate părții vătămate în urma producerii accidentului rutier (vătămare corporală medie), cât și cu intensitatea șocului suportat cu privire la soarta fiului, Trohin Damian, care în momentul producerii accidentului se afla în calitate de pasager în automobilul condus regulamentar de către Trohin Ana.

Astfel, instanța de apel a conchis necesar de a interveni în soluția instanței de fond și a majora cuantumul prejudiciului moral încasat de la inculpatul Penu Anatolie în beneficiul părții vătămate Trohin Ana prin acordarea sumei de 20 000 (două zeci mii)

lei, ca fiind justificată și în deplină concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale, care impune reparația integrală, reală și efectivă a daunelor morale cu luarea în considerare a urmărilor faptei asupra integrității corporale și sănătății victimei, a naturii și duratei acestora, având în vedere și exigențele art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Referitor la cerința avocatului privind încasarea prejudiciului moral în valoare de 10 000 lei în beneficiul părții vătămate Trohin Damian, instanța de apel a apreciat-o ca nefondată, apreciind în această parte sentința primei instanțe ca fiind legală.

A mai indicat instanța de apel că, deși cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, daunele morale se stabilesc prin apreciere, ca urmare a aplicării criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, etc.

În acest sens, instanța de apel a constatat că, în urma producerii accidentului rutier Trohin Damian nu a suferit niciun traumatism fizic, nefiind anexat niciun raport de examinare medico-legală, fiindu-i cauzate doar dureri fizice.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că cererea cu privire la încasarea prejudiciului moral nu trebuie să fie exorbitantă și să nu tindă la o îmbogățire fără temei, cerința privind încasarea sumei de 10 000 lei în beneficiul părții vătămate Trohin Damian nu poate fi admisă, cu atât mai mult că condamnarea inculpatului Penu Anatolie aduce în sine o satisfacție pentru partea vătămată.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, în termen, la 04 decembrie 2015, inculpatul Penu Anatolie declară recurs ordinar, solicitând casarea sentinței și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie declarat vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării acesteia conform art.90 Cod penal, pe un termen de 1 an și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an. Acțiunea civilă înaintată de Trohin Ana a solicitat să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului ordinar declarat, inculpatul invocând temei de drept art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și anume la limita maximă fără a se ține cont de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, deoarece judecata a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, circumstanțe în care beneficiază de reducerea cu 1/3 din limitele de pedepse.

Consideră că, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, astfel menționează că pedeapsa de 2 ani închisoare cu suspendarea pe un termen de 1 an și privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de 1 an ar fi o pedeapsă echitabilă.

- pretențiile părții civile Trohin Ana privind compensarea prejudiciului moral nu sunt probate nici într-un mod, instanța de fond nejustificat a dispus încasarea prejudiciului moral în mărime de 10000 lei, iar instanța de apel nemotivat a majorat cuantumul acestuia la 20000 lei.

Menționează că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral instanțele judecătorești urmau a ține cont că, inculpatul este pensionar și mărimea pensiei stabilite este de 1038 lei, astfel că suma încasată de 10 000 lei, care ulterior a fost majorată la suma de 20000 lei este una exagerată în raport cu situația materială și familială a lui.

Consideră că, însăși constatarea încălcării dreptului părților vătămate constituie în sine reparația echitabilă a prejudiciului moral.

7. Prin referința depusă, procurorul și-a exprimat dezacordul cu poziția recurentului, indicînd că hotărîrea atacată nu conține erori de drept, pedeapsa stabilită inculpatului a fost individualizată corect, iar soluția instanței privind încasarea prejudiciului moral din contul inculpatului în beneficiul părții vătămate, în opinia procurorului la fel este corectă.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. 1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Analizînd decizia instanței de apel prin prisma criticilor aduse de recurent în baza art. 427 alin. 1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția*, în partea ce ține de acțiunea civilă.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Conform art. 1398 alin.(1) Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Potrivit prevederilor art. 225 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea acțiunii civile în procesul penal, indiferent de valoarea acțiunii, se efectuează de către instanța de competență căreia este cauza penală.

Colegiul penal constată că instanța de apel la adoptarea deciziei în latura civilă s-a condus de prevederile art. 387 alin.(1) Cod de procedură penală care prevede că *„odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sânt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge”*, motivându-și soluția în modul expus la pct. 5 al prezentei decizii și n-a comis careva erori de drept în această parte.

Argumentele recursului potrivit căror instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul, că starea materială a inculpatului nu-i permite achitarea prejudiciului moral părții vătămate în sumă de 20000 lei, Colegiul penal le consideră neîntemeiate deoarece partea vătămată, folosindu-se de drepturile procesuale, a depus acțiune civilă în conformitate cu legea procesual penală și a argumentat-o inclusiv prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1736/D din 30.07.2014, potrivit cărui cet. Trohin Ana i-au fost cauzate leziuni corporale sub formă de fracturi ale laminelor externe de conexiune ale coastelor I, II, IV, V, VI,VII pe dreapta, care în circumstanțele indicate condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, în comun, se califică ca vătămare corporală medie, însă partea apărării, deși dispunea de toate pârghiile necesare, oferite prin lege: de a înainta cereri, demersuri, de a prezenta probe, s-a limitat doar la nerecunoașterea sumei prejudiciului moral indicate în acțiunea civilă. Mai mult ca atât, inculpatul nu a prezentat instanțelor ierarhic inferioare careva probe din care ar reieși că starea materială este grea.

Totodată, Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent, prevăzute în pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul consideră că în speța examinată n-a fost constatată prezența a unor erori de drept, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate, deoarece argumentele expuse în recursul depus au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra tuturor argumentelor și motivelor invocate instanța de apel s-a pronunțat în decizia atacată.

Cu referire la motivele recursului prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a

condamnatului și, respectiv, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Analizând decizia instanței de apel, în raport cu argumentele recursului privind aplicarea inculpatului a unei pedepse prea aspre, Colegiul penal subliniază că sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani.

În continuare Colegiul penal constată că, examinarea cauzei și pronunțarea sentinței a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală potrivit prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală respectiv urmează de menționat că potrivit normei citate și anume la alin. 8) *„inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ...”*.

Instanța de apel menținând sentința primei instanțe a reținut, că pedeapsa stabilită inculpatului pe un termen de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 3 ani, totodată în privința inculpatului fiind aplicate prevederile art. 90 Cod penal, în baza cărora executarea pedepsei aplicate fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani, este legală și întemeiată și care corespunde exigențelor legii, concluzii pe care Colegiul penal le consideră legale și întemeiate, deoarece instanțele ierarhic inferioare, corect au reținut că limita minimă a pedepsei cu închisoare care putea fi aplicată inculpatului este minim 2 ani, iar maximă de 4 ani 8 luni.

În conformitate cu art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Colegiul penal mai menționează că potrivit prevederilor art. 90 Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat,

condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal constată că concluzia instanței de apel privind pedeapsa stabilită inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, pedeapsa stabilită inculpatului fiind în limitele prevăzute de legea penală, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Mai mult ca atât, Colegiul penal subliniază că, potrivit practicii judiciare constante, instanțele judecătorești sunt singure în măsură să determine măsura de pedeapsă și durata acesteia precum și modul de executare al pedepsei, ținând cont de prevederile legale în acest sens și de circumstanțele cauzei, prin urmare, argumentele recursului potrivit cărora inculpatul urma să beneficieze de reducerea pedepsei la limita minimă nu sunt în măsură să determine pronunțarea unei soluții privind admiterea recursului.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurent prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin.(1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul **Penu Anatolie Iacob**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 29 aprilie 2016.

Președinte

Ursache Petru

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Timofti Vladimir